

כל היד פרק שני נדה

יד.

עין משפט
גר מצוה

כד א מיי פ"ו מהל' ממונות
הלה ו תושיע' רש"ע ס"ו
כג ספי' 1:
כד ב מיי פ"א מהל' אסורי
בזיבה הלה יע' ופ"ד מהל'
דמות ה"ל"ן סמג לאון ק"א
תושיע' ספי' 3:
כד ג מיי פ"ב מהל' ק"ש הלה
בזיבה הלה יע' סמג לאון
ק"א תושיע' רש"ע ס"ו ספי' 2:
כד ד מיי פ"ג מהל' ק"ש הלה
בזיבה הלה יע' סמג לאון
ק"א תושיע' רש"ע ס"ו ספי' 1:
כד ה מיי פ"ד מהל' ק"ש הלה
בזיבה הלה יע' סמג לאון
ק"א תושיע' רש"ע ס"ו ספי' 2:
כד ו מיי פ"ה מהל' ק"ש הלה
בזיבה הלה יע' סמג לאון
ק"א תושיע' רש"ע ס"ו ספי' 3:
כד ז מיי פ"ו מהל' ק"ש הלה
בזיבה הלה יע' סמג לאון
ק"א תושיע' רש"ע ס"ו ספי' 4:
כד ח מיי פ"ז מהל' ק"ש הלה
בזיבה הלה יע' סמג לאון
ק"א תושיע' רש"ע ס"ו ספי' 5:
כד ט מיי פ"ח מהל' ק"ש הלה
בזיבה הלה יע' סמג לאון
ק"א תושיע' רש"ע ס"ו ספי' 6:
כד י מיי פ"ט מהל' ק"ש הלה
בזיבה הלה יע' סמג לאון
ק"א תושיע' רש"ע ס"ו ספי' 7:
כד י"א מיי פ"י מהל' ק"ש הלה
בזיבה הלה יע' סמג לאון
ק"א תושיע' רש"ע ס"ו ספי' 8:
כד י"ב מיי פ"י"א מהל' ק"ש הלה
בזיבה הלה יע' סמג לאון
ק"א תושיע' רש"ע ס"ו ספי' 9:
כד י"ג מיי פ"י"ב מהל' ק"ש הלה
בזיבה הלה יע' סמג לאון
ק"א תושיע' רש"ע ס"ו ספי' 10:
כד י"ד מיי פ"י"ג מהל' ק"ש הלה
בזיבה הלה יע' סמג לאון
ק"א תושיע' רש"ע ס"ו ספי' 11:
כד י"ה מיי פ"י"ד מהל' ק"ש הלה
בזיבה הלה יע' סמג לאון
ק"א תושיע' רש"ע ס"ו ספי' 12:
כד י"ו מיי פ"י"ה מהל' ק"ש הלה
בזיבה הלה יע' סמג לאון
ק"א תושיע' רש"ע ס"ו ספי' 13:
כד י"ז מיי פ"י"ו מהל' ק"ש הלה
בזיבה הלה יע' סמג לאון
ק"א תושיע' רש"ע ס"ו ספי' 14:
כד י"ח מיי פ"י"ז מהל' ק"ש הלה
בזיבה הלה יע' סמג לאון
ק"א תושיע' רש"ע ס"ו ספי' 15:
כד י"ט מיי פ"י"ח מהל' ק"ש הלה
בזיבה הלה יע' סמג לאון
ק"א תושיע' רש"ע ס"ו ספי' 16:
כד כ' מיי פ"י"ט מהל' ק"ש הלה
בזיבה הלה יע' סמג לאון
ק"א תושיע' רש"ע ס"ו ספי' 17:
כד ל' מיי פ"כ מהל' ק"ש הלה
בזיבה הלה יע' סמג לאון
ק"א תושיע' רש"ע ס"ו ספי' 18:
כד מ' מיי פ"כ"א מהל' ק"ש הלה
בזיבה הלה יע' סמג לאון
ק"א תושיע' רש"ע ס"ו ספי' 19:
כד נ' מיי פ"כ"ב מהל' ק"ש הלה
בזיבה הלה יע' סמג לאון
ק"א תושיע' רש"ע ס"ו ספי' 20:
כד ס' מיי פ"כ"ג מהל' ק"ש הלה
בזיבה הלה יע' סמג לאון
ק"א תושיע' רש"ע ס"ו ספי' 21:
כד ע' מיי פ"כ"ד מהל' ק"ש הלה
בזיבה הלה יע' סמג לאון
ק"א תושיע' רש"ע ס"ו ספי' 22:
כד פ' מיי פ"כ"ה מהל' ק"ש הלה
בזיבה הלה יע' סמג לאון
ק"א תושיע' רש"ע ס"ו ספי' 23:
כד צ' מיי פ"כ"ו מהל' ק"ש הלה
בזיבה הלה יע' סמג לאון
ק"א תושיע' רש"ע ס"ו ספי' 24:
כד ק' מיי פ"כ"ז מהל' ק"ש הלה
בזיבה הלה יע' סמג לאון
ק"א תושיע' רש"ע ס"ו ספי' 25:
כד ק"א מיי פ"כ"ח מהל' ק"ש הלה
בזיבה הלה יע' סמג לאון
ק"א תושיע' רש"ע ס"ו ספי' 26:
כד ק"ב מיי פ"כ"ט מהל' ק"ש הלה
בזיבה הלה יע' סמג לאון
ק"א תושיע' רש"ע ס"ו ספי' 27:
כד ק"ג מיי פ"ל מהל' ק"ש הלה
בזיבה הלה יע' סמג לאון
ק"א תושיע' רש"ע ס"ו ספי' 28:
כד ק"ד מיי פ"ל"א מהל' ק"ש הלה
בזיבה הלה יע' סמג לאון
ק"א תושיע' רש"ע ס"ו ספי' 29:
כד ק"ה מיי פ"ל"ב מהל' ק"ש הלה
בזיבה הלה יע' סמג לאון
ק"א תושיע' רש"ע ס"ו ספי' 30:

רוכבי גמלים אסורין לאכול בתרומה. ואע"ג דלמך שמואל צפ' יואל דופן [לקמן דף מג.]. כל שכבת זרע שאין כל גופו מרגיש אינו מטמא הכה דלמא הרגיש כל גופו ולאו אדעתיה: **רוכבי גמלים בולט רשעים החמרים מהן רשעים מהן צדיקים.** ור"ל דלמרינן צפרק עשרה יוסקין (קדושין דף פג.) גמלים רוכב כשרים חמרים רוכב ליסטיין וי"ל דהלא מיירי צדוקים ומשום הרהור והסם לא מיירי צדוקים אלא צנותין סחורה על הגמלים והסם הולכים בגלגל רחוק במקום סכנה וחמרין (ס.) [מתקשה ומתנגלה] ליסטיים משום דבשעה שקוים עושין רמאות צמא וצמתן:

אפרקיד. פי הקוטרס פניו למעלה וכן משמע בהמוכר את הספינה (צ"ב דף עז. ג) גבי מתי מדבר דגנו אפרקיד וחלף טייעא מותי צדיכיה ורומחא צדיקה ולשון אפרקיד אפורייהא קלס^ב [מתקשה ומתנגלה] כפירוש הערוך דפי' פניו מטה ולשון אפרקיד אפוי קיד ועוד קשה רי"ש דאפרקיד למה לי. ופ"ע מוספות פסחים קמ. ד"ה פרקדן: **רי"ב אפאי דגני אפרקיד.** פי צקונטרס שריו מונחות על מילתו ומתחמם ורש"ז פירש שגדיו נופלין על אמתו ומתחמם ומה שפי' עוד שפעמים (ס.) [מתקשה ומתנגלה] לא נראה דבבית סגור או אפל מאי א"ל. ועוד שמעינן כשזוכך אפרקיד מתחמם השדירה ומתחמם זה יתקשה האבר ויצא ליד קרי. גליון: **ק"ש כי מצלי אסור.** היינו כשהוא קצת אפרקיד אצל על זרו

לגמרי שרי כדלמך צפ' מי שמחו (בבבס) דף עז. ג) שניס חסה צינים צמיטה זה הופך פניו וכלן חנה הופך פניו לכלן וקורין ק"ש: **וְלִיחֹוֹשׁ דַּמָּא דם מאכולת הוא.** אצל על דיקות למטמאין לה אס מלא דס לא פריך דלמא מומחא היא אצל הכה פריך אמאי חייצין צקרין דלמא מייתי חולין בעורה ועוד נראה וכן פ"ר דפריך אמנאל על שלו כי לא נמלא על שלה אמאי מטמאין כיון דליכא הוכחה דלא חמי מגופה: **היוך הוא אצל מאכולת.** אין לפרש שאינה יכולה ליכנס אלא דוחק ולפעמים נכנסת דלי"י הוה ליה ליימית כסמוך לישנא דדחוק הוא אימר איתרמייהו איתרמי ולמא לריך להזכיר דשמע רפסה לכך י"ל צדוק הוא שאינה צאה כלל סמוך לרסם מפני הוזהמא שיוכל לשנות להכניס ודחוק הוא אצל מאכולת היינו דליינה נכנסת צדוק פנים מאליה אלא שפעמים שמתקרבת לרסם כ"כ עד שהשמש מכניסה ומרפסה:

וּבְחַרְתָּן בִּירְכָה. פירוש צמקוס (6) שאין דם המקור יכול ליפול סס: **וְלִמַּחַר מִצָּאָה עַיָּה דם.** ה"ג רש"י פי' על ירכה וקאמר דטמאה נדה דליכא למימר דעד ההעד נתלכלך ירכה ולא נעמלמא ור"ל ומצדוק העד וי"ל שאלמד דמא ח"כ שמוא דס העד נעמלמא על ההעד רש"י צמקוס סגג צירכה וכגון שי"ש כגרים ועוד דליכא חששא דמאכולת ש"א שמוא נעמלמא על ההעד רש"י צמקוס * ודוקא צעד הדדוק לה אצל בשאינו צדוק לה הוה ספק ספקא כדפי' רש"י: ודוקא עתמו צירכה אצל הניחתו בקופסא פשיטא דטמאה ור"ל גבס ומנאה עליו פירוש על העד וטחתו צירכה היינו בגלוי שלא הניחתו בקופסא דבניחתו בקופסא פשיטא דטמאה והוה חוששין אמתת לן דלימר נעמלמא חמי: **אמר שמואה במאה נדה.** אפי' כי מיילא דמטרא בקמוך מודה הכה דהא ר' חייא כ"י יוסי ס"ל שמואל גופיה פסקי דבאשחא [לקמן עט.] כדפי' יוסי והכא קאמר דטמאה נדה: **צעד**

רוכבי גמלים. אצריהם מתחממים צדוק הגמל ומוליאים רע: כולם רשעים. כדלמך: כולם **לידיקוס.** שדריס צמכנה ולבס לאצריהם צבשמיים: דמקף. לשון אורף של חמור. אס יש לו אורף האבר אינו מתחמם שהעץ קשה הוא ואס אין לו אורף מתחמם צדוק החמור אצל דרך גמלים לרכוב גלא אורף אלא צמדרעם ומתחמם: **דמטרין.** ירך מלאך וירך מלאך ואברו מתחמם: **לא מטרין.** רוכב כאשה: **מטרין.** רוכב טורטני יכנים: **אפרקיד.** פניו למעלה וגותה הוא שפעמים שיתקשה אבר תוך שינתו ויתגלה ועוד שריו מונחות לו על אברו ומתחמם: מללי. מוטה מעט על זרו: כי מללי נמי אסור. אפי' יושב או שוכב כולו על זרו: **ברגני אהד לו ואהד ליה.** לקח לאחר תשמיי: [ספק אס להדין]. כלומר צדוק לפני תשמיי ולהדין עממה לצעלה. וה"ה לכל הנשים כדתין צפ"ק [לעיל יא.] ובשעה שהיא עוברת לשמש את ציתה והא דנקט לנועוה דמפרש צפ"ק [יב.] לנועוה עד שזדקת צו לפני תשמיי זה אין צדוקת צו לפני תשמיי אחר: **נמלא דס על שנו.** אפילו לאחר זמן ששהה לאחר צעילה וזמן אריך קודם קינוה צדוק שהיה דס צבשע תשמיי: **טמאים.** שניהם טומאת צבחה כדין צועל נדה כדמתיב (ויקרא טו) ומהי נדתה עליו: (א) אופוס. מיד לאחר צעילה: **לאחר זמן.** לאחר אומיוס טמאים מספק שניהם צבחה אינו ומיהו טומאת ספק הוא תלתות צמל לא לשרוף: **אס פניה.** פניה שנתגלה: **ואפי'.** כלומר שהמה יומת מכשעור הזה אחר אחר הוא זה: **טמאות מעס לעת.** טהרות ולדס צבגוע טומאת ערב ומדרבנן כדין מעט לעת דלמך צפ"ק [יב.] ומה היא טמאה משכחה ומושבנה וכיון דעושה משכח מושבנא לטמא אדס כל שכן היא עממה אחרת טמאה: **ואינה מטמאה אס נועלה.** טומאת צבחה ימיס: ר"ע אומר אף מטמאה אס נועלה. ר"ע לנועמיה דלמך כל מעט לעת מטמאה אס צבחה אדס מטמאה צבחה צפ"ק אס נועלה מטמאה אס נועלה מטמאה אס נועלה. מטמאה צבחה ודאי להוי ספק תלתות טומאה וזהו צבחה הא שיהי צלותו מקום צבחה וכשצעל נדבק צו. צדוק דודאי אין סס מאכולת וס דואי מגופה אחי:

הנהרות הב"ח
(א) תוס' ד"ה ועממו וכו' שאין דם נדב עין ק"פ הוהא כחם:

מוסף רש"י
ישט אמאן דגני אפרקיד. שמו יתקשה אברו כגון שמו ויהא לרביס והוא ליד גנף (בבבס) פירקין. שוכב על גבו ופניו למעלה (ס.) מנגא. לען (ס.) כי מצלי כשהוא מוטה על זרו ועוד (ס.) לענין ק"ש כי מצלי אסור. פליני מלי נמי אסור. שנקבל עליו מלטת שמים דרך שררה ובאה (ס.) בשני עדים. עיי קיימסי לקמ (בבבס) אחר לו. שנקמה צו נעמלמו (לעיל ג.) נמנא על שלו. דס על המה שקנה צו אחר תשמיי. מנאין. שניהם טומאת צבחה. הוא משום נדה והוא משום צועל נדה. דודאי רחשה דס קודם צעילה או צבשע בעלת תשמיי, ודודאי צבחה שאין דך אשח ללא ממו דס (יוסא י.) אורייה. לון יקר הוא כולמר לאחר תשמיי (בבבס) והוא לשון מיד גליון יע' שקמה צבחה יאחא וישנה מיה. מטמאין ודאי (יוסא י.) נמנא על שלה לאחור זמן. כולמר שההחקה צדוק (ס.) פניה. על מטה (ס.) ודאי כ מטמאה מעת לעת. וס יזמר ממש צבחה צדוק ואפי' צדוק ומנאה. היי היא ששכר נסח לטמא למפע טהרות על מעט לעת. ואינה מטמאה את ברעלה. שלל גורי טומאת מעט לעת לענין טומאת צועלה (ס.)

תוס' הרא"ש

רוכבי גמלים אסורין לאכול בתרומה. דוקא בשעה שהן רוכבים שהם יראה קרי בעוד החרומה בפיו אבל לאחר שירד מותר דלא חיישינן שמא ריה קרי ושבת דאמרי לקמן פרק יצא דופן כל שכבת זרע שאין גופו מרגיש בה אינה מטמאה: **רוכבי גמלים כולם רשעים.** והוא דאמרי בסוף קדושין לגמלים כולן כשרים כבעלי חיה חמרים וחילוקין ברבג ומשאין על הגמלים והלכות לארץ מרחוקים לטוהר כדרך מרביות מקום גודרי חיות ולפנים מוכיבים לבם לשרים ומשאין ומתנן באמונה. והחמורין שמתן מרחוקים כל כך משום אומץ במאות: לייט אמאן דגני אפרקיד. פי' שוכב על גבו כי עוברתו מתחממן על המטה ובה לידו מיקון כדאמרינן בפרק הערל מיקון מיה חמימא דשערי ומנחין ליה אבי פריך ומיקרי כי פריך היינו עבותיה כשמינה עליהם דבר חם מתחמם ובה לידו קרי: ולחיוש דלמא דם מאכולת הוא. אבל בדיקה שברקה ומטמא (א) טמא לא קפיד דמצי למימר דטמאין להו מספקא אבל תמי' דקמי חייבין בקרבן אלמא דאי מגופה הוא ועוד כיון שצאו על שלה מסתבא כי דם מאכולת הוא: **אמר שמוא שמוא.** רש"י כיון דאיכא למיחש (א) נראה ש"ל צדוקה ומנאה דס על העד דמטמאין אותה לא קשה דם מאכולת הוא דמצי למימר וכו':